

Et essay om OG

Da jeg først blev spurgt, om jeg ville skrive et essay om OG, var den umiddelbare letteste løsning blot at skrive om de fantastiske ting, der er ved at gå her. Ting, jeg selv blev forklaret, da jeg som håbefuld 9.-klasseelev skulle vælge et gymnasium: ”OG-ånden”, ”abeburet”, ”vi er et lille, men tæt, respekterende gymnasium”. Efter mit tredje år på OG, har jeg dog valgt at lægge stilen lidt om. For der har ved Gud i himlen ikke været særligt meget at råbe hurra for rent facilitetsmæssigt i mit tredje år på institutionen. Så det, der nu kommer til at ske de næste par sider, kommer udelukkende til at handle om mit sidste år på OG. Der findes et godt gammeldags udtryk, der lyder: ”Man kender aldrig rigtigt nogen, før at alt går galt.” Så nu tænker jeg: Kan OG virkelig leve op til sit ry som det perfekte gymnasium, når man mister skolegården, hvor man kunne ”hidkalde OG-ånden”, og hvor man kunne trække frisk luft i abeburet, hvor alle gymnasiets elever mødtes til en lunken DP til OGA?

Når jeg tænker på OG før det massive byggeri, der ramte os, tænker jeg hovedsageligt på én speciel aften. En kølig aprilnat i 2013 hvor cocktailen af en OG-fest, utroligt kulsyreholdige øl og teenagedrengetankegang dannede rammen om den perfekte idé: min ven og jeg skulle sove i abeburet. Vi planlagde længe, mens festen stod på: I læseferien skulle vi slå et tomandstelt op i midten af abeburet og morgenen efter iført matchende kimonos med en frisk kop cowboymælk se solen stå op over gården, mens fokuserede elever på vej til deres respektive eksamener fik noget at undre sig over. Skulle der være nogle kommende 2.g’ere – eller for den sags skyld kommende elever fra folkeskolen – der har fundet frem til dette, og som ikke ved, hvad abeburet var, var abeburet en... ja nærmest cirkulær bænkanretning, hvor gymnasiets elever før forbuddet kunne få sig sin timelige cigaret og slappe af i gårdens omfavnende atmosfære.

Ideen om overnatningen fandt vi perfekt, selvom vi ikke rigtigt vidste, hvad vi ville opnå med det. Det skulle vel markere en milepæl i vores tid på OG. Den ultimative hyldest til den gård, der efter vores tid i 2.g, som bekendt, skulle ombygges. Det skulle være et manifest på evigt troskab til vores uddannelsesinstitution, en cementering af et venskab, der netop opstod inden for OG’s trygge rammer, en aften man ville tænke tilbage på længe efter sin gymnasietid. Vi har sjældent været så begejstrede for en idé, som netop denne.

Vi sov aldrig i abeburet. Dagen efter vågnede vi op – altså, hver for sig – og fulgte aldrig rigtigt op på idéen. Og da vi troppede op første skoledag i 3.g, var intet, som det plejede at være. Der var

grums, grus og gravkøer overalt. Vores storslåede gård, der længe havde været forbundet med OG's sjæl, var reduceret med 80%.

Tilbage var nu angsten for, at dette sidste år skulle blive helt ubærligt trangt, smalt og grimt. Og vi kommer heller ikke godt fra start, da vi fredag d. 6 september holdt introfest i Ordrup Hallen. Jesus Christ, hvor er det ikke et fedt sted at holde en gymnasiefest. Selvfølgelig var det fantastisk, at skolens ledelse stadig kunne finde en mulighed for at holde OG-festerne ved lige, men det var bare ikke i nærheden af de autentiske rammer, som skolegården kunne bringe. Men selvom man stod midt i et stort, grønt clusterfuck af idrætsfaciliteter og et mærkeligt gummigulv, var det alligevel som om, at en snert af den vante feststemning var blevet bevaret. Det var ikke blot FF's stræben efter at opnå den bedste feststemning – som de i øvrigt altid gør og fortjener ros for – eller deres pyntning af hallen, hvor de virkelig bare prøvede. Det var som om, at rammerne var så forringede – f.eks. det at stå indhegnet med 150 andre som kvæg, hvis man havde lyst til frisk luft udenfor – at folk bare grinede af det og stadig havde det sjovt. Hele det kommunikationsmæssige aspekt i det at holde en fest og faktisk tale sammen og interagere socialt var bibeholdt fuldstændigt, fordi vi havde en fælles tragikomisk grim hal at forholde os til.

I en tid, hvor der ses en større tendens til og accept af det at tage sin iPhone frem i et selskab og drøfte pæne Instagram-billeder eller noget i den retning, føltes det som et frisk socialt pust, at man i hallen under OG-festerne begyndte at tale sammen og rent faktisk lytte til hinanden, fordi vi ikke længere kunne tage hinanden for givet i vores pæne OG-gård.

Man plejer at sige, at det at gå i gymnasiet grundlæggende handler om to former for dannelse: Den faglige dannelse og den sociale dannelse. Sagligheden i denne påstand er der absolut ingen tvivl om – man bliver dannet socialt og fagligt af at gå i gymnasiet. Alligevel er det som om, at alle gymnasier har et eller andet yderligere at lokke med, noget der rækker hånden ud til de studiesøgende og forsikrer dem: Her bliver du bedst dannet. I Gentofte Kommune er vi så privilegerede at have adskillige gymnasier at vælge imellem, hvor hvert sted har deres helt eget ry og status. Jeg blev i tidernes morgen overtalt til at søge ind på OG grundet stedets identitet som ”det tætte og sociale” gymnasium, der var afspejlet i kultursymboler som ”abeburet” og ”OG-ånden”. Sjovt nok føler jeg personligt, at jeg blev allermost dannet på OG i 3.g, hvor der ikke længere var nogle kultursymboler af den kaliber at tage fat i. Dette er paradoksalt, men sandt.

Inden for litteraturens verden findes der et godt gammeldags udtryk kaldet: ”Kill you darlings” – væn dig af med ord eller vendinger, du bruger tit, for til sidst har de ingen værdi. Det, der i 3.g

tiltalte mig ved OG, var netop, at vi nu skulle tilbage til rødderne, og ikke bare kunne lire det samme lort af med abeburet og OG-ånden til de nye elever. Vi stod blottede og var nødt til faktisk at tale sammen, hvilket overbeviste mig om, at OG socialt ikke bygger på gymnasiets mytologiske ånd, men derimod en samling af mennesker, der får det bedste ud af en dårlig situation. OG's reelle kendetegn er – og har altid været – vel egentlig bare, at vi er pisseflinke over for hinanden. Pedellerne er flinke. Lærerne er dygtige til at undervise og er samtidig rare mennesker. Ledelsen er god til at drive gymnasiet. OG er i bund og grund et gymnasium, der danner dig pissegodt som menneske. Ikke ud fra en bestemt opskrift – men så du selv kan bestemme, hvilke værdier du vil tage til dig i din gymnasietid. At skolen så bygges om, så den kan konkurrere med andre gymnasier, er jo bare ærgerligt, da det jo nok ikke er faciliteterne, der i første omgang har draget ufatteligt mange elever til inden sommeren 2013. Man må vel bare acceptere, at bureaukratiet altid vinder, og at du aldrig ved, hvornår der dukker en ny bygning, som sjovt nok altid er grøn overalt indeni, op ved din folkeskole, dit gymnasium eller dit lokale bibliotek. Så må man jo blot satse på, at du skal dele processen med nogle folk, der kan få det bedste ud af en trist situation.

Tilbage vil jeg blot lige komme med et godt råd, som jeg selv har erfaret mig i min gymnasietid: Hold jeres aftaler. Det virker måske gammelklogt, overfilosofisk og plat, men det er faktisk noget af det, jeg fortryder mest på faldrebet af min gymnasietid. Der var for mange halve, sjove aftaler, der aldrig blev overholdt, fordi man glemte det, man ikke kunne overskue, det, man skulle læse op eller noget helt fjerde. Bare gør det – så vigtigt er overskud og karakterer heller ikke. Jeg ærgrer mig stadig over, at jeg aldrig sov i abeburet, nu hvor det er for sent. Men, for om ikke andet at få en sjov historie, kan man jo altid sove i sciencebygningen. Jeg har hørt, at den også bliver grøn indeni.

Thomas Juul